

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρουσιάζον εἰς τὴν χώραν ὅμιλον ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνεγκύριον ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καλλιᾶς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῆς ἑξ. 16.— Ἐξωτερικῆς ἑξ. 25.— Ἐξέμνητος 8,50 Τρίμηνος 4,50 ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσιος, δολάρια 4.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΣΗ Τῆς 1878 ΙΑΡΥΣΗ — ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑ ΔΙΕΥΚΡΙΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΨΑΡΑΒΟΥΡΑΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 11 Δεκεμβρίου 1921		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΥΠΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50 Φόδιλον προφυομένου ἔτων ἐπίσης. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐβριμίου ἑξ. 88 παρὰ τὸ Βασιλικόν Ἐτος 44ον. — Ἀριθ. 2	
--	--	--	--	---	--

Τὸ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστορημα ὑπὸ Jules Chancef.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἀποφαινομένον, βλέποντας πῶς ἐπαίρει ὕψος ἀνθρώπου γεμάτου φροντίδας, πῶς κάθε τόσο σιωποῦσε καὶ πῶς τραβοῦσε διαρκῶς τὴν ἀκρὴ τοῦ αὐτίου του, κατάλαβε πῶς ἡ ἀποσιγή του ἐπίσκεψη, μάλιστα σὲ τόσο περασμένη ὥρα, εἶχε κάποιον σκοπὸν ποὺ δὲν τόλμοῦσε νὰ τὸν πῆ. Περιμένε λοιπὸν μ' ὑπομονή ν' ἀποφατίσῃ ὁ μαραγκὸς νὰ μιλήσῃ.

Τέλος τ' ἀποφάσισε:
 — Κυρά-Δουρμπάν, πῆς εἶπε μὲ ἀρκυη προσπάθεια, ἔχω νὰ σὰς κάμω μιὰ πρόταση.
 — Σὰς ἀκούω, φίλε μου κύριε Ἀζάρ, εἶπε ἡ χήρα μ' ἕνα ἐνθαρρυντικὸ χαμόγελο.
 — Λοιπὸν νά! εἶπε ὁ μαραγκὸς δει-

χνοῦντας τὸ κρεβάτι τοῦ Φρέδου. Πρόκειται γι' αὐτὸν τὸν μικρὸ. Ὁ κατεργαράκος εἶναι τώρα δεκατριῶν χρονῶν. Εἶναι μεγάλος, δυνατός, ἐξυπνός. Πρέπει νὰ φροντίσουμε πιά γιὰ τὸ μέλλον του... Τί σκοπεύεται νὰ τὸν κάμετε;

Ἡ μητέρα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐβλεπε μόνο ἕνα κίνημα φόδου κ' ὕστερα εἶπε:

— Καὶ ποῖος τὸν θέλει τὸν γιὸ τοῦ Δουρμπάν;
 Ὁ κύριος Ἀζάρ τραντάξε πάλι τὸ τραπέζι μ' ἕνα χτύπημα τοῦ χοντροῦ του χεριοῦ, τραβήξε τὴ ρώγα τοῦ ἀριστεροῦ του αὐτίου, τόσα δυνατὰ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σπρίσῃ, κ' ἀποκρίθηκε:

— Ἐγώ... Ἄν μοῦ τὸν δίνετε, τὸν παίρνω... τὸν παίρνω μαθητεύομενο στὸ μαγαζί μου, τοῦ μαθαίνω τὴν τέχνην κ' ἀργότερα βλέπομε. Ἀμα ὁ ἀνθρώπος ἔχει τὴν τέχνην στὰ χέρια του, κ' ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ βγάλῃ τὸ ψυμί! του, εἴτε στὴ Γαλλίᾳ, εἴτε στὴν Ἀμερικὴ, εἴτε σπου αλλοῦ... Ὁ κόσμος πάντα θὰ θέλει καρέκλες, τραπέζια, σινίδια γιὰ πατώματα, τί εὐχὴ Θεοῦ!

Ὅταν ἀκουσε αὐτὴ τὴ δήλωσιν, ἡ κυρά-Δουρμπάν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ γοῶν τῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς. Ἀρπάξε τὰ χέρια τοῦ κυρίου Ἀζάρ, τοῦ τὰ φίλησε καὶ τοῦπε, γελῶντος καὶ κλαίοντος μαζί:

— ὦ, κύριε Ἀζάρ! Κύριε Ἀζάρ! Ὅλα ὅσα μοῦ κάνατε ὡς τώρα, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὴν καλοσύνην ποὺ μοῦ δείχνετε ἀπόψε. Ποτὲ δὲν θὰ τόλμοῦσα νὰ σὰς τὸ ζητήσω, κ' ὅμως αὐτὸ ἦταν ὁ καλὸς μου... Νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ μου Φρέδου, νὰ τὸν κάμω τίμιον ἄνθρωπον, βγαλμένο ἀπ' τὰ χέρια σας, ἀπ' τὸ

«—Εἶμαι ὁ Φιδὸς! εἶπε μὲ ὑπόκληση.»

«Κυρία Δουρμπάν, ἔχω νὰ σὰς κάμω μιὰ πρόταση...» (Σελ. 9 στ. α')

δικὰ σας ἀγολεύω... Ἄ! εἶναι μεγάλη εὐτυχία! Πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε Ἀζάρ;...

Ὁ μαραγκὸς διέκοψε τὶς εὐχαριστίας αὐτῆς, καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησιν ποὺ ἀρχισε νὰ τὸν πιάνῃ, κατέφυγε πάλι στὸ ἀγαπημένον τοῦ συνειθισμένο: Ἐίδωσε τρία-τέσσαρα βροντερά χτυπήματα στὸ τραπέζι, ποὺ ἀποτελεσμά τους ἦταν νὰ ἐξυπνίσουν τὸν Φρέδου. Τὸ παιδί ἀνασηκώθη στὸ κρεβάτι τοῦ ξαφνισμένου, ἐστρεψε τὰ νύσταγμα του μάτια, κοίταξε γύρω του καὶ, ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο, ἐφώνησε:

— Μπα! ὁ κύριος Ἀζάρ! Καλὴ μέρα, κύριε Ἀζάρ! Μὰ τί ὥρα εἶναι λοιπὸν; Πρέπει νὰ πάω;»

Καὶ προτοῦ ἡ μητέρα του προφθάσῃ νὰ τοῦ πῆ πῶς δὲν ἦταν ὥρα οὔτε γιὰ νὰ φάῃ οὔτε γιὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἀκόμα, ὁ μικρὸς πῆδῃσε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, φόρσε τὸ πανταλόνι του κ' ἐστρεψε στὴν κουζίνα.

Ο μαραγκός κι' η μητέρα, κοιτάζοντας το παιδί, δε μπόρεσαν να μη θαυμάσουν τη χάρη και τη σβελτοσύνη των κινήσεών του, το δεμένο και καλοκαμωμένο σώμα του.

Με το που κάμισε ανοιχτό στο λευκό του λαιμό, με τα μακριά ξανθά μαλλιά του, άγέρωχα αναρριγμένα, και με τα σπινθηροβόλα του μάτια, το παιδί παρουσίαζε τέτοιαικόνα γεμάτη δύναμη και υγεία, που ο κύρ-Αζάρ έσκυψε στ' αυτή της χήρας και της είπε:

— Είναι γερό αγόρι ο γιός σου, κυρά-Δυρμπάν... Θα παίζει στα χέρια του το πριόνι και την πλάνη μιά χαρά! Η μητέρα τάκουγε κοιτάζοντας το παιδί της και σχεδόν με αγωνία άπάντησε σιγά-σιγά:

— Αχ! κύρια Αζάρ! γιά κοιτάζετε! Βλέπετε πόσο το ο μοιάζει!

* * *

Ένώ ο καλός μαραγκός ζητούσε μιά λέξη γιά να διώξη απ' τα μάτια της δυστυχής γυναίκας την φοβερή σπασία, άκούστηγ' ένας θόρυβος από τζάμια που έσπασαν το παράθυρο της κουζίνας άνοιξε με πάταγο κι' ένας άνθρωπος ψηλός, λιγνός, κακοντυμένος, με το πρόσωπο σκεπασμένο με μιά μαύρη μάσκα, πήδησε μέσα στο δωμάτιο.

Η κυρά-Δυρμπάν έβαλε μιά φωνή. Ο Αζάρ, κίτρινος απ' το ρόδο του, έμεινε άκίνητος.

Έσφιγγε τις χοντρές γροθιές του, μα μόνο στην έσχάτη ανάγκη θα τις μεταχειριζόταν, γιαντί, καθώς ξέρουμε, ήταν άνθρωπος ειρηνικώτατος.

Ο Φρέδος όμως άρπαξε την τσιμπίδα απ' το φουρνέλο και κουνώντας την, προχώρησε στόν άγνωστο και τον ρώτησε με φωνή καθαρή, που δεν έτρεμε καθόλου:

— Τι γυρεύετε, κύριε, στο σπίτι μας; (*) Ο άνθρωπος, που με τόσο αυθαίρετο τρόπο είχε μπη στο σπίτι, γέλασε βλέποντας την έντύπωση που έκανε.

— Μή φοβάσθε, είπε. Δεν έχετε τίποτε να φοβηθήτε από μένα... άπειναντίας!

Ο Αζάρ έκρινε ότι, ύστερ' απ' αυτά τα λόγια, ή αξιοπρέπεια του του επέβαλε να επέμβη και, προχωρώντας δειλά, με μετρημένα βήματα, ρώτησε με φωνή, όχι πολύ σταθερή:

— Πρέπει όμως, κύριε, να παραδεχθήτε, ότι ο τρόπος σας είναι τούλάχιστο παράξενος... δεν δείχνει βέβαια καλές διαθέσεις.

Ο άνθρωπος με τη μάσκα είχε πιάσει το χέρι του Φρέδου και τον είχε αναγκάσει ν' αφήση την τσιμπίδα. ύστερα ήσυχος, χωρίς διαταγμό, προ-

χώρησε στο τραπέζι, πήρε μιά καρέκλα, κάθισε και είπε:

— Ακούστε με, κυρία Δυρμπάν. Θα ιδήτε, και σεις κι' ο κύριος άποδών, ότι δεν σκοπεύω να σας κάμω το έλαχιστο κακό και ότι, αν μπηκα απ' το παράθυρο, τόκανα μόνο και μόνο γιά να με δεχθήτε θέλοντας και μή. Καθήστε λοιπόν, αγαπητέ κύριε, και σύ, πιτσιρίκο, κάτσε ήσυχα, γιαντί τα χαλάμε...

Ο άνθρωπος με τη μάσκα έδινε με πολύ επιβλητικό ύφος τις διαταγές του. Ο μαραγκός εκάθησε, γαλήνιος, αξιοπρεπής κι' υπομονητικός. ή κυρά-Δυρμπάν, συνειδημένη στις δυστυχίες, περίμενε κάποια καινούργια απ' αυτή την άπροσδόκητη επίσκεψη.

Υποταγμένος κι' ο Φρέδος, δε μπόρεσε να καταλάβη πώς ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος, άγγίζοντας μονάχο το χέρι του, τον άναγκασε να φύγη το έπλο του.

— Λοιπόν! είπε ο επισκέπτης βάνοντας τώνα πάνω στ' άλλο τα πέδια του, που άπάνω τους κυμάτιζε ένα παντάλονι καρρέ, λερωμένο κάτω κάτω, και άκουμπώντας στην καρέκλα του σά να βρισκόταν στο σπίτι του, λοιπόν, βλέπω πώς γίνεσθε λογικοί, ακόμα κι' αυτό το λιονταράκι, που με κοιτάζει με δυο μάτια σά δυο πιστόλια... Μπορεί να μιλήση κανείς.

— Τι έχετε να μου πητε; ρώτησε ή κυρά-Δυρμπάν.

Ο άνθρωπος σηκώθηκε, έδγαλε το λερωμένο του καπέλλο με κινήμα που είχε κάποια μεγαλοπρέπεια, έδγαλε και τη μάσκα του και φανέρωσε μιά μορφή ξερακιανή, μαυρειδερή, μιά μορφή που δεν ενέπνεε και πολλήν εμπιστοσύνη, σάν αυτές που πολύ συχνά άπαντούσε κανείς στη συναικία εκείνη.

— Είμαι ο «Φιδές», είπε με μιά υπόκληση, κι' ανήκω στη συμμορία της Μαύρης Μάσκας.

— Α! Α!... Έκαμε ο κύριος Αζάρ και τα κόκκινα μάγουλά του έγιγαν πάλι κατακίτρινα.

Η μητέρα του Φρέδου άναστενάξε: — Η Μαύρη Μάσκα!... Τι άναμνήσεις!... Έτσι λεγόταν ή συμμορία, που ήταν μαζί της κι' ο δυστυχισμένος ο άντρας μου.

— Πέστε, κυρία μου, ή συμμορία που ο άντρας σας ήταν ο βασιλιάς της, ο σερτός και θάυμαστός βασιλιάς της. Γιαντί είναι ευνόητο ότι ή χήρα του άρχηγού μας, που πέθανε στο πεδίο της τιμής, γιά μας είναι ιερή. Βλέπετε πολύ καλά ότι δεν έχετε τίποτε να φοβηθήτε από μένα.

Η κυρά Δυρμπάν, δεν θέλησε ν' άκούση περισσότερα. Έρριξε το κε-

φάλι της στα δυο της χέρια και με λυγμούς έφώναξε:

— Φύγετε!... Φύγετε!... Είστε από εκείνους που παρέσυραν τον δυστυχισμένο Φρέδο άδει που είναι τώρα... Άρκετά δεν με κάνετε να υποφέρω; Τι θέλετε τώρ' από μένα;

Ο άνθρωπος άφησε να περάση αυτό το έξασμα της λύτης κι' ύστερα, με τόνο σοβαρό, θριαμβευτικό, είπε:

— Κυρία, έρχομαι εξ' όνόματος όλων των μελών της Μαύρης Μάσκας γιά να σας φέρω, σήμερα 8 Δεκεμβρίου 1887, τη διαβεβαίωση της άφοσιώσεώς μας και της προστασίας μας.

Η μητέρα πήρε το Φρέδο στην άγκαλιά της και φώναξε άγρια:

— Δεν μου χρειάζεται ή άφοσίωσή σας... Φύγετε!

*** Η προστασία της Συμμορίας**

Ο ξένος που είπε πως έλαγάν Φιδές, δε θυμώσε καθόλου και πάντα γαλήνιος και αξιοπρεπής, εξακολούθησε με χαμόγελο:

— Μή θαρρείτε πως, επειδή πρώτη φορά με βλέπετε, δεν έχω άλλοτε άσχοληθή με σας.

— Τι θέλετε να πητε; ρώτησε μ' έκπληξη ή χήρα.

— Μάλιστα! Τι θέλετε να πητε; ρώτησε κι' ο κύρ-Αζάρ, νοιώθοντας ντροπή γιαντί δεν έπαίξε κι' αυτός κανένα ρόλο, κι' άπορροισμένος επί τέλους να επέμβη, μ' όλο που ήταν γεμάτος φόβο.

— Θέλω να πω, κυρία, άπάντησε ο άνθρωπος με τη μάσκα, ότι, χωρίς να το ξέρετε, τώρα και δώδεκα χρόνια ή παντοδύναμη συμμορία μας δεν έπαψε ούτε μέρα, ούτε ώρα ν' άγρυπνι ή πάνω σε σας και σ' αυτό το παιδί. Άν ξησάτε ήσυχη κι' εδντυσμένη, σε μέε το χωσάτε. Η άσφαλεία σας ήταν τελεία και μιά τρίχα νάπεφτε απ' το κεφάλι σας, ήμαστε έτοιμοι να σας ίκανοποιήσουμε και πρό πάντος να σας προστατεύσουμε.

(* Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Στην δροσερήν άκοοδασία γιγαντωμάγε πλατάνε, που ύψωνίε στο γαλιέιο φώς όψη το άνάστημά σου, σάν να ζητάε μιά ύπερροση ψηλά γαλήνη, άχ, νάτανε κάποιμ ψυχή νάρθη κι' αυτή σιμά σου!

Ψυχή, που θέλει άπόκοσμα να ζήση σ' ύψη άλλήλα... μ' αλίμονο! μοιάζει μ' αϊτό που άκούων το σπέρμα του... Χαρές κι' έλλειδες και κρημοί σφιχτά την δένουν μ' άλυτα δεσμά, στην ταπεινή τη γή έδώ κάτω...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΥΛΛΟΥ

(Κατά το Γαλλικό)
Κρί, κρί, κρί, κρί! ή φωνή φουντώνει, έξω βορριάε και πέφτει χιόνι. Μα μέσα έδώ ή ζεστή γωνιά διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί, κρί, κρί, κρί! το φτωχό κλαίγει έξω, χωρίς ψωμί και στέγη. Μα μέσα έδώ ή ζεστή γωνιά διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί, κρί, κρί, κρί! Έξω στόν άέρα είναι όρφανά, χωρίς μητέρα. Μα μέσα έδώ ή ζεστή γωνιά διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί, κρί, κρί, κρί! στό φτωχό που κλαίγει νυφτή νύμφη ψωμί και στέγη, δώ μέσα, που ή ζεστή γωνιά διώχνει μακριά την παγωνιά.

Κρί, κρί, κρί, κρί! φτωχή όρφανούλα, έλα, θά βρής γλυκειά γωνιά, δώ μέσα, που ή ζεστή γωνιά διώχνει μακριά την παγωνιά.

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Πλιχ, πλιχ... πλιχ πλιχ πλιχ... φυσάει, κι' ή τυφλή βροχή έρχεται άπάνω στα τζάμια ή σταγόνια πέφτει και σπάει βρέχοντας τα γυαλιά... Κακός καιρός, ούρανόε μονότονος που κλαίει... Σήμερα, όλη ή μέρα θα περάση έτσι, πίσω απ' τα παράθυρα. Κ' αυτός ο Αούλου, τι πληχτικός που είναι! Πας να ταυ παίξες κι' αυτός σοβ καιπουριάζει και κάνει όλοένα «ρόν ρόν»... τι μαρτύριο! Κάθεται σάν τη μαμιά δααν είναι θυμωμένη... Τι να κάνη κανένας σήμερα! Ούτε να σκεφτώ μπορώ είχα κάτι στο νού μου και το ξεχάσα και δεν έχω πιά όρεση γιά τίποτα. οι σκέψεις μου φύγαν και χάνονταν σάν τον καπνό που σκορπίζεται άδει κάτω και τον παίρνει ο άέρας. Είμαι σινοχωρημένος, σάν όταν περπατάω με το κορδόνι του παπουτσιού ξεσφιγμένο, με το ναυτικό μου παντάλονι ξελυμένο στη μέση. Έτσι θα περάση ή Κυριακή, που δεν έκανα τίποτα. Να γράψω λίγο στο ήμερολόγιό μου; μα τί να γράψω; ή μαμά προχθές που το είδε, μου είπε: «αυτό, παιδί μου, δεν έχουν σημασία κοιτάξτε να γράψης κάτι που να έχει ενδιαφέρον». Μα να, έγω καταλαβαίνω πολλά πράγματα, που ή μαμά δεν καταλαβαίνει. Τό ήξερα πως θα χειμωνιάση: πολλές μέρες τώρα το σπίτι είχε μιά μυρωδιά, ιδίαιε κοντά στο ντουλάπι! όλα τα παλιά πράγματα έχει μέσα έδγαλαν μυρωδιά, που δεν ήταν καμιά μυρωδιά, κι' άε ήταν όλες μαζί ήταν πληχτικιά και χαλόνσε όλη την όρεση αυτή ή όση που έδγαυινε απ' τα παρατημένα πράγματα, ή μυρωδιά του καιρού.

Έπειτα, τώρα σκοτινιάζει πιά γρήγορα από πριν καθώς μιλάμε, καθισμένοι μακριά ο ένας απ' τον άλλο, άκοιμε άξαφνα να φυσάη στα δένδρα, έπειτα βλέπομε πως δύκτωσε, πως ο ένας δεν διακρίνει πιά καθαρά τον άλλο, — αυτό το νοιώθουμε μόλιε γίνη ήσυχία και παύουν να μιλούν και ύστερα ή μαμά άνεβάζει τη λάμπα, που τη θέλαμε, χωρίς να το νοιώθουμε καλά. (Αυτή ή ώρα που μπαίνει ή λάμπα, το καλοκαίρι, είναι πολύ άλκοιωτική γιά το σπίτι). Ύστερα είναι φώς, καιττάε δεξιά, άριστερά, τα βλέπεις όλα στη θέση τους, το κοίμο, το έρμαρι, σφουγγισμένο, τα ροδχα στη γωνία, τίποτε δεν είναι άταχτο... Τι έχουν μέσα, άλήθεια, αυτά τα συρτάρια του κοίμου!

Χθές ή μαμιά ζητούσε άδει μέσα μιά μάρκα γιά να την ξεσηκώση καθώμαστε μαζί και βγάξουμε ένα σωρό σχέδια, τα ξεδιπλώναμε και τ' άκούμπουσαμε προσεκτικά, το ένα άπάνω στ' άλλο: ηύραμε κι' εκείνο το σχέδιο του καμβά, που ήθελαν να μου κεντήσουν άλλοτε, κοντά στο κρεβάτι μου: ψηλές άσπρες κολόννες κι' άνάμεσα άγγελοι με διάπλατα φτερά. Ο ούρανόε ήταν όλο κοκκίδες, καθώς και στον καμβά: μα ύστερα, άρρώστησα και το φύλαξαν μέσα στο κοίμο. Τι άλλα βρήκαμε! το κεχριμπάρι, μιά κασσετίνα με μεταξία μπλεγμένα, σάν τιναγμένα πράσινα μαλλιά μικρού κοριτσιού! Χάντρες και πούλιε σκόρπιεε στα σανίδια και στις χαραμάδες της κασσετίνας... κουτάκια με φαρμακερές σκόνεε, πράσινε ή κόκκινε, σκονάκια από παλιά γιαντρικά, συνταγές με μολύδι που μεε θυμίζαν τότεε παλιές άρρώστιαε... γράμμιατα του μπαμπά και της μαμιάε, που το χρώμα του μελανιού είχε αλλάξει απ' τον καιρό... κι' όλα είχαν μιά κρύα έκφραστική μυρωδιά... ή φωτογραφία της θειάε μου, που τώρα είναι πεθαμένη; ή φωτογραφία του μπαμπά μ' ένα μαλακό καπέλλο στα χέρια... μιά κάρτα που έγραφέ με «κείνα τα κλαφάρικα γράμματα: «χρόνια πολλά σεε εύχομαι διά την έορτήν σεε»... ένα κομπολόγι με γαλάζια φούντα, χτένεε της μαμιάε από φίλνιτσι, μπανέλλεε, κόκκιττεε, θηλιέε, ένα κομμάτι κέντιο... Συμμένοο τα κοιτούσαμε με προσοχή και σποργή: ένας κόκκινος ήλιος μεε έφεγγε, άνεδασμένοο, στο φεγγίτη.

Α, και στον τελευταίο μας περίπατο κατάλαβα πιά πως ήθε ο χειλώνας. Περπατούσαμε γρήγορα κάτω απ' τα ίσια δένδρα, που ψηλά-ψηλά έκαναν θόρυβο με τ' άμέτρητα φύλλα τους: στα πόδια τους έστεκαν βροχό-

νερα που δεν σάλευαν και που ήταν κατεδασμένα μέσα τους τα θαλά σόννεφα του ούρανού: νύχτωνε γρήγορα, όλοένα κάποτε φαινόνταε να περπατάη μακριά μας κάποιοε άνθρωποε, κάποια κυρία με βέλο και με μουσαμά, που άφινε πίσω της μιά μυρωδιά από καουτσούκ. Ένας παπαέε άργοπορημένοε στα δρόμο του, δυο γριέε φορτωμένοε ξύλα, που σάλευαν στην πλάτη τους δεξιά, άριστερά... Οι σταχτερεε φραγκόκοττεε κι' οι χήνεε έδγαζαν τις παραπονετικέε φωνέε τους, και μακριά τα πρόβατα, που κρύωναν, έκλαιγαν στις στάνεε... Τά ζυγά αυλάκια, που οι ρόδεε είχαν χαράξει στο δρόμο, προχωρούσαν, μέσα στην έρημη πεδιάδα με τα λιγοστά άφουλλα δενδρούλακια, που κουνούσαν τις γυμνέε βέργεε τους μελαγχολικά. Όλο προχωρούσαμε με το φόβο της βροχής: ο άνεμοε έπαυε γιά μιά στιγμή, κι' έλεγεε πως άποκράζεται: ύστερα, σά νάλεγε με το νού του: «όχι, όχι», και φυσούσε πιά δυνατά, πιά δυνατά, σαλεύονταε τις κληματαριέε και τις μαδημένοε τρικταφυλλιέε που κρεμιώνταν απ' τάνάγκκαλα των κλεισμένων σπιτιών: μόνο σ' ένα παράθυρο είδαμε φώς: μιά γυναίκα με άσπρη σκούφια στα μαλλιά, με το μισό πρόσωπο και το ένα γυμνό μπράτσο ζσηρά φωτισμένο, πηγαινόρχονταν άθόρυβα βάζονταε άσπρόρροχα σ' ένα ντουλάπι. Ύστερα πήρε τη λάμπα στο χέρι κι' έφυγε, κι' ο δρόμοε έγεινε σκοτεινόε. Πιά κάτω, ένα δένδρο κουνούσε τα γυμνά κλαριά του άπάνω στο φεγγάρι: λίγο, και πάλι: σά να βλέπεε σακατεμένο χέρια που σάλευαν... Ύστερα, ένα άλλο περιβόλι, που ο άνεμοε το χτυπούσε, άπροσάτετοο κυμάτιζε όλο, σάν τρικυμιά... πάλευε δλόκληρο με τον άνεμο: τα κυπαρισσία του, οι λιτέε του, τα βουερά του πλατάνια σχιζόνταε, σάν μαύρα, κούφια κύματα χωρίς άφρούε: έλεγεε μιά πώε παλεύει, μιά πώε κάνει άπελιτισμένοε μεταόνιεε, πως σταυροκοπιέται και γονατίζει, σά σε λιτανεία, μ' όλα του τα δένδρα, μπροστά στο θάνατο.

Τό τραίνο, που φτάσαμε σε λίγο, κάπνιζε κάτω απ' τα δέντρα: φώτα ήταν άναμμένα στο σταθμό και στο βαγόνι: όταν είδα μέσα απ' τατζάμια του βαγονιού όλο το σκότοε που είχαμε περάσει, άπόρησα πως δεν φοβηθήκαμε... Αυτό τα βαγόνια της Κυριακήε κάνουν κρόο και μυρίζουν γρήφλούδα πορτοκαλλιού. Κι' άρχισε κούλαε λίγη ψυχάλα να πιτσιλιέη τα τζάμια: ή σιωπή του βαγονιού την άφινει ν' άκούγεται. Μιά γριούλα, με άγκαλιά ξερά ρέικια, σέρνει την πρό-

(*) Ίδτε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 1.

τα και την κλαίνει, κάθε φορά που ένας ένας μπαίνει στα βράχια. Ένα αγόρι κι ένα κοριτσάκι με μπουκλες δεν βρίσκουν πιά θέση να καθίσουν. Διοιτάζουν τα καϊτάμε μ' ένα μισοκακόμοιρο τρόπο: «να ξέρατε πόσο είμαστε κουρασμένοι! αδύνατο να σάς κάνουμε τόπο».

Η μαμιά τους μοιάζει: Έγγλέζα κυρία, και τα μάτια της είναι όμοια με δυο γυάλινες «καζές», (έκλειους τους μεγάλους βύλους) παίρνει και καθίζει το ένα κοριτσάκι γ'τά γονάτά της, του βγάζει τη σκούφια και του νίβει τα μαλλιά και το πρόσωπο με τ'ά γάντια της που μυρίζουν. Τό βρωτάει αν κρινώνη, αν είναι ζεστό το τρικό του.

«Ού, ναι, μαμιά! ζεστό σ'άν τ'ή σόμπα... Αίγες κουβέντες, βραχνές και χαμηλόφωνες. Μόνο απ' έξω δ' άνεμος ξεφωνίζει δλοένα, κουνώντας γ'τά σόρματα τα μικρούλια ηλεκτρικά τ'ης πλατείας.

(Σ'άν Ζωή και σ'άν Όνειρο) ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΨΑΡΑΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ»

Αγαπητοί μου,

ΝΑ βιβλίο διάβασα αυτές τις ημέρες, που δεν μπορώ να σάς πω πόσο μ' ευχαρίστησε: Τις «Ψαράδικες Ιστορίες» του Έμου Σ. Λυκούδη. Απ' τόν τίτλο, θά νομίσσε

τε πως είναι διηγήματα για ψαράδες, σκηνές κι εικόνες από τήν ψαράδικη ζωή. Όχι, είναι ολάκερη μονογραφία για τ'ό ψάρεμα. Και όποιος διαβάσει αυτό τ'ό βιβλίο, μπορεί να γίνη ψαράς. Δεν θά τ'ό λειπή δηλαδή παρά ή πέτρα, ή πρακτική. Και μ' αυτό ζου-ζου τ'ό σκοπό τ'όγραψε δ κ. Λυκούδης. Για να διδάξη τήν τέχνη και προπάντων για να εμπνεύση τήν αγάπη τ'ό ψαρέματος. Γιατί τ'ό ψάρεμα είναι άσχολία τερπνή, υγιεινή, άθλη και χρήσιμη. Δίνει μεγάλες συγκινήσεις κι έπομένως μεγάλες ευχαριστήσεις στον έρασιτέχνη. Και στη χώρα μας, που έχει τόσα παράλια μέρη και τόσα νησιά, στην ευτυχημένη μας χώρα που από παντού τ'ή βρέχει ή φαρντορώνα θάλασσα, ή άσχολία αυτή έπρεπε να ήταν από έσπλωμένη, π'ό άγαπητή....

Θυμήθηκα μ' αυτό τ'ό βιβλίο τ'ά παιδικά μου χρόνια, όταν ήμουν στη Ζάκυθο και ψάρευα κάπου-κάπου με τ'ό θεϊό μου, που ήταν ένας έρασιτέχνης ψαράς από τους μανιακούς. Και θυμήθηκα προπάντων τήν άνέκφραστη έκαινη συγκίνηση που αισθάνθηκα, τήν

πρώτη φορά που έπιασε τ'άγκιστρο μου ένα μικρό ψάρο... Όσοι διαβάσατε τόν «Κόκκινο Βράχο» θά θυμάστε μία τέτοια σκηνή πρώτου ψαρέματος με τ'άγκιστρο. Τήν έχουν μάλιστα και μερικά «Νεοελληνικά Αναγνώσματα» τ'ών Σχολείων: Αδτή λοιπόν ή περιγραφή τ'ό ψαρέματος τ'ών ψάρων που έχει τόσες λεπτομέρειες, είναι από άναμνήσεις μου παιδικές. Έφάρσα τότε. Κι' ίσως θά ψάρευα ακόμα, αν έμενα στο νησί μου. Είναι τόσο γλυκό, τόσο όμορφο τ'ό ψάρεμα! Μαζι με τόν κ. Λυκούδη, τ'ό βεβαίονω κι' εγώ.

Ό συγγραφέας αυτό τ'ό βιβλίου ξέρει καλ'ά τί γράφει, γιατί στάθηκε στη ζωή του και ψαράς και κυνηγός. Σ' αυτές τις δυο άσχολιες μόραζε τις ώρες τ'ης σχολής του. Αντί να πηγαίνει σε καφενεία, σε λέσχες, σε σαλόνια, αντί να χάνη τόν καιρό τ'ου φλυαρώντας, π'ότ' έπαυρη τ'ό τούφεμι του κι' άνέβαινε στο βουνό, π'ότε τ'άγκιστρο του και κατέβαινε στα χραγιάλι. Έτσι άπόκτησε μεγάλη πείρα, έτσι άποθησαύρισε ένα σωρό γνώσεις και παρατηρήσεις. Και τις χρησιμοποίησε, —μαζι και μ' δσας άπόκτησε από τ'ά ειδικά βιβλία, —για να γράψη τις «Ψαράδικες Ιστορίες» που βγήκαν τώρα και τις «Κυνηγητικές» που θά βγούν άργότερα. Έννοείται πως δ κ. Λυκούδης ξέρει και να γράφη. Είναι ένας λαμπρός λογοτέχνης κι' από τους καλύτερους Έλληνες διηγηματογράφους. Έτσι τ'ό βιβλίο του αυτό, —όπως δά, όλα του, —δεν έχει μόνο πείρα και σοφία, παρά και τέχνη.

Πόσα μαθαίνει κανείς από τις θαυμάσιες σελίδες του! Έπρεπε ναχω πολλόν τόπο για ναναφέρω τούλάχιστο τ'ά περιεργότερα. Αλλά θάρκεσθω σε μερικά, από κείνα μάλιστα που δεν τ'ά ήξερα. Και πρώτ'ό κ. Λυκούδης δείχνει, πως οι πρόγονοί μας, οι αρχαίοι Έλληνες, είχαν τ'ά ίδια έργαλεία ψαρίκης, τ'ά ίδια συστήματα ψαρέματος κι' ακόμα τ'ά ίδια όνόματα ψαριών που μεταχειριζόμαστε σήμερα και μεις. Ό σύνδεσμος αυτός μεταξύ προγόνων κι' άπογόνων, όπως δείχνεται σ' έλο τ'ό βιβλίο, με τόσα παραδείγματα, με τόσες παραπομπές στους αρχαίους συγγραφείς, είναι κάτι έκπληκτικό.

Άλλοι: Έγώ είχα τήν ιδέα πως μάγκιστρο πρωτοψάρεψε δ άνθρωπος. Αλλά δ κ. Λυκούδης διδάσκει πως τ'ό πρώτ'ό ψαρευτικό εργαλείο ήταν τ'ό καμάκι. Και τ'ό έξηγητ'ό θουμάσια. Γιατί τ'άγκιστρο, λέει, τ'ό δόλωμα, τ'ά δίκτυα, δ πλάνος κι' όλα τ'ά τέτοια άπαιτούν μία πόνηριά, που δ άνθρωπος τήν άπέκτησε άργότερα. Ό άρχέγονος δεν τήν ήξερε. Και κτυ-

πούσε τ'ή λεία του όπως τόν έχθρό του ψαγαρό και καλληκαρία. — τόν έκαμάκιζε.

Κι' αυτό ακόμα: Η τσιπούρα είναι εν' άπ' τ'ά νοστιμώτερα ψάρια. Πολλές φορές όμως έτρωγα ταιπόδρας άνοστότατες κι' άπορούσα. Έ, από τ'ό διβλίο τ'ού κ. Λυκούδη έμαθα τώρα πως αυτές... δεν ήταν τσιπούρες, παρά σκαθάρια. Γιατί τ'ά δυο αυτά ψάρια μοιάζουν κάπως και, στην Άγορά, βαπτίζονται τ'ά σκαθάρια τσιπούρες. Προσέχετε λοιπόν: ή τσιπούρα είναι σταχτιά γυαλιστερή, ενώ τ'ό σταχτι χρώμα τ'ου σκαθάρου είναι θαμπό. Η τσιπούρα έχει ακόμα ένα ζωηρό κίτρινο φρέδι, ενώ τ'ό σκαθάρι δεν τ'άχει.

Πόσα τέτοια μαθαίνει κανείς από τις «Ψαράδικες Ιστορίες»! Κι' όλα τ'ά είδη τ'ών ψαριών, με όνόματα κι' ιδιότητες, κι' όλα τ'ά είδη τ'ών ψαρεμάτων, με όδηγίες και συμβουλές. Σας συνιστώ θερμά αυτό τ'ό βιβλίο. Κι' αν μαζι με τόσες γνώσεις που θά σάς δώση, σας εμπνεύση και τήν αγάπη τ'ό ψαρέματος, σας θεβαίω πως δεν θά μετανοήσετε π'ότε...

Σας σπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α. (Συνέχεια)

— Αφήστε τον να πάη, τ'ή συμβούλευσε δ γιατρός. Έννοια σας και θά βαρεθ'ή γρήγορα τ'ή βασιανισμένη ζωή τ'ού άνθρακωρύχου. Αλλά θά τόν ωφελήση ή αλλαγή τ'ού τόπου, τ'ού κλίματος.

Κι' ή οίκογένεια ξεσηκώθηκε σε λίγες ημέρες.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια, μ' από τ'ή μνήμη τ'ης κυρίας Κουτουριέ δεν είχε σβυσθή ή έντύπωση τ'ού θλιβερού εκείνου ταξειδιού, που είκαμε τότε με τόν άντρα της τόν μισότρελλο και με τ'ό μικρό της Αλέξο, που ήταν μόλις τριών χρονών.

Η Διονυσία δεν ήταν γεννημένη ακόμα. Γεννήθηκε ύστερ' από δυο μήνες στο Λένς, στον μακρινόν τόπο, όπου είχε καταφύγει δ πατέρας της για να κρύψη από τόν κόσμο τ'ή ντροπή και τ'ή φτώχεια του.

Αδύνατο να παραστήση κανείς τί όπέφερε ή οίκογένεια στην αρχή τ'ης νέας αυτής ζωής. Αλλά τ'ό περιήρανο θάρρος τ'ού χρωσκόπου, που άγεινε άνθρακωρύχος, κι' ή καρτερία τ'ης γυναίκας τ'αμνησκον τις π'ό φονερές δυσκολίες. Και σε λίγον καιρό, συνήθισαν τ'ή νέα ζωή.

Μιά νύχτα τ'ού Δεκέμβρη, ή κυρία

Κουτουριέ ξύπνησε από δυνατά κτυπήματα στην πόρτα τ'ου σπιτιού της. Για να προφυλάξετε τ'ό μικρό σας... Έδώ μέσα θάναι σ'ά στην κούνια του. Που να τ'ό περάση τ'ό κρύο!...

Αλλά καθώς έβγαζε τ'ό βαρό σκουρο έπανωφόρι τ'ης ή ξένη εκείνη, φάνηκε από μέσα μία πλούσια ρόμπα τ'ού σπιτιού από άσπρη τσόχα και μία χονδρή χρυσή αλυσίδα με μαργαριτάρια, που λαμπροκοπούσε στο φως τ'ης μικρής λάμπας.

Ήταν λοιπόν κυρία;... Και τ'ης είπε «καλή μου γυναίκα» και τ'ης μίλουσε στον ένικό;...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

Μα δεν είδα καλά σκεπασμένη... Σταν θήτε να σάς δώσω τ'ό έπανωφόρι μου... Για να προφυλάξετε τ'ό μικρό σας... Έδώ μέσα θάναι σ'ά στην κούνια του. Που να τ'ό περάση τ'ό κρύο!...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

Μα δεν είδα καλά σκεπασμένη... Σταν θήτε να σάς δώσω τ'ό έπανωφόρι μου... Για να προφυλάξετε τ'ό μικρό σας... Έδώ μέσα θάναι σ'ά στην κούνια του. Που να τ'ό περάση τ'ό κρύο!...

Αλλά καθώς έβγαζε τ'ό βαρό σκουρο έπανωφόρι τ'ης ή ξένη εκείνη, φάνηκε από μέσα μία πλούσια ρόμπα τ'ού σπιτιού από άσπρη τσόχα και μία χονδρή χρυσή αλυσίδα με μαργαριτάρια, που λαμπροκοπούσε στο φως τ'ης μικρής λάμπας.

Ήταν λοιπόν κυρία;... Και τ'ης είπε «καλή μου γυναίκα» και τ'ης μίλουσε στον ένικό;...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

Μα δεν είδα καλά σκεπασμένη... Σταν θήτε να σάς δώσω τ'ό έπανωφόρι μου... Για να προφυλάξετε τ'ό μικρό σας... Έδώ μέσα θάναι σ'ά στην κούνια του. Που να τ'ό περάση τ'ό κρύο!...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

— Μάλιστα...

— Α! Έκαμε, με συγχωρείτε... δεν ήξερα με ποιά... Δεν πηράζει... Τ'ό σπίτι μου είναι στη γωνιά τ'ης οδού Πτι-Κρεζό. Σέρετε;...

Είχε άφήσει τ'ό παιδί τ'ης σε μία ξένη, σε μία άγνωστη, ένώ δ γιος τ'ης καινούριου μονάχος στο κρεβάτι του. Ό άνδρας τ'ης θά γύριζε, δεν θά τ'ήν έβρισκα και, στη θέση τ'ης, θά έδλεπε μία άλλη γυναίκα, μία κυρία τ'ού κόσμου. Πως θά τ'ού φαινόταν; τί θά λεγε;

Κι' όμως έτρεχε, έτρεχε για να προωθήση. Γιατί αυτή ή κυρία είχε π'ή: «Τ'ό παιδί μου πεθαίνει!»

Ήγγαινε ίσα. Βογάτες έβγύριζαν από τ'ό άνθρακωρύχτο με τ'ό βαρό και κανονικό τους βήμα. Μιά στιγμή, τ'ης φάνηκε πως είδε στο πεζοδρόμιο τόν άντρα τ'ης, ενώ αυτή περνούσε από τ'ή μέση τ'ού δρόμου.

Ναι, ήταν εκείνος, γύρισε τ'ό κεφάλι, είδε τ'ή γυναίκα που έτρεχ' έτσι και περάσε χωρίς να σταματήση.

Τ'ης ήλθε να τ'ού φωνάξη; «Έγώ είμαι!» μην άνησυχής... Τρέχω να σώσω ένα παιδί που πεθαίνει... Αλλά φοβήθηκε μην άρρήση. Κι' εξακολούθησε τ'ό δρόμο τ'ης...

Πως ένώριζε κείνο τ'ό σπίτι; Κατά τ'όχη. Στο Λένς, ή κυρία Κουτουριέ δεν έδωαινε σχεδόν από τ'ό περιθώρι τ'ης και δεν μιλούσε με κανένα. Κι' αν θυμόταν τ'ό μεγάλο εκείνο σπίτι, περίφημο για τις επιθέσεις που τ'ού έκαναν οι άνθρακωρύχοι στις άπεργίες, ήταν γιατί δεν μπορούσε να ξεχάση ένα περιστατικό:

Ήταν τ'ήν πρώτη φορά που έφοβασε, μετά τ'ό θλιβερό ταξειδί, στο Λένς. Κι' όταν τ'ό λευφορέτο πέρασε μπροστά από τ'ό μεγάλο εκείνο σπίτι, μερικοί επιβάτες τ'ό έδειξαν, σοβαρευθ'ήσαν και άνέφεραν κάποια αίματηρά επεισόδια τ'ης τελευταίας άπεργίας.

Και νά, εκεί έτρεχε τώρα, συγκινημένη για δ,τι ήξερε, άνήσυχη για δ,τι άγνόουσε...

Έδλεπε τώρα τ'ά φωτισμένα παράθυρα. Άνθρωποι ήταν στην πόρτα. Μιά γυναίκα τ'ήν έπλησιασε τρέχοντας.

— Α! Έκαμε. Ένόμισα πως ήταν ή κυρία.

— Όχι, μα εκ' μέρος τ'ης έρχομαι... με παρακάλεσε...

— Επιστέλους!... Να και μία που δέχθηκε! Πέντε πόρτες κτύπησα, μα καμμία δεν έβέλησε ναρθή... Έκανε κρύο κι' είχαν μισρά, που δεν μου τ'ά εμπιστευόνταν.

Μιλώντας έτσι ή υπηρέτρια έμπασε τ'ήν κυρία Κουτουριέ στο σπίτι, κι' εξακολούθησε:

— Μιά, στην οδόν Μπετόν, ηθελε ναρθή μα δ άντρας τ'ης δεν τ'ήν άφησε.

Έπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΗΤΟΥ

[Συνέχεια, ιδε σελ. 6].

8. — Προσθηκα εις σταλείσας ήδη λύσεις, δι' απλής κατόπιν επιστολής, δέν γίνονται δεκταί. Π. ο δ' αὐτῆς εἴδη ἐν τῇ μεταξὺ καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου φυλλαδίου, ἐκτός ἐκείνων πού εἰσέλθον ἐπιθυμῶν δὲ νὰ προστεθοῦν καὶ αὐταί, ὀφείλει νὰ τὰς γράψῃ ἐπίσης ἐπὶ χάρτου τῶν λύσεων. Ἐάν δὲ αἱ προστεθεῖσαι λύσεις εἶναι δὲ ἢ περισσεύονται φυλλαδίων, περὶ πάντων νὰ γραφοῦν εἰς δύο ἢ περισσότερα φύλλα χάρτου τῶν λύσεων.

9. — Αἱ ἐπὶ τοῦ ἰδιαίτου χάρτου τῶν λύσεων γραμμεναὶ λύσεις, ὅταν δέν συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιστολῆς, ἐπιτρέπεται νὰ σταλλῶνται ἀνεῖς ἀνοικτοῦ φακέλλου, μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον. Ἐπιτρέπεται ἐπίσης νὰ σταλοῦν αἱ λύσεις δύο ἢ περισσότερον φυλλαδίων διαμικρῶς, δηλαδὴ ἐντός τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, εἰς ὃ λύσεις εἶναι βεβαίως δὲ θὰ φθάσουν πρὶν παρ᾽ αὐτὴν ἢ προθεσμίᾳ τοῦ ἀρχαιτέρου φυλλαδίου.

10. — Τα βραβεῖα ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς:

α) Εἰς τὴν Μεγάλην Τάξιν. Ὁλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν ὀρθῶν λύσεων ἀντιπροσπεπαισῶν τοῦλάχιστον τὰ ὀκτώ δεκάτα (8/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας—καὶ ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθολοκληρίαν πρὸς τὰς ἐν τῇ Διαπλάσει δημοσιευμένας: ἐὰν τοῦτο ὅπου ἐφαρμόζονται παρὰ λύσεις, ὁ λύτης εἰσέρχεται τὰς σημειώσας ὅλας—εἶναι ὑποψήφιοι διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον καὶ ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου εἰς τοὺς λοιποὺς ἀναφέρονται ὡς ἰσοτίμοι. (Ἰδε κατωτέρω Σημειώσεις).

β) Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν λύσεων ἕως τὰ ἑπτὰ δεκάτα (7/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ, εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Β' βραβεῖον. Δύο ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς ἰσοτίμοι. (Ἰδε κατωτέρω Σημειώσεις).

γ) Οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν λύσεων ἕως τὰ ἑξὶ δεκάτα (6/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῆς τριμηνίας, εἶναι ὅλοι ὑποψήφιοι διὰ Γ' βραβεῖον. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν βραβεύονται διὰ κλήρου, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναφέρονται ὡς ἰσοτίμοι. (Ἰδε κατωτέρω Σημειώσεις).

Σημειώσεις: Οἱ ἰσοτίμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' βραβεῖου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δε-10, διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλάσος, καὶ νὰ γράψωσιν (ἐντός τριμηνίου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταῦτην παραγράφεται τὸ δικαίωμα), εἶνα μόνον, οἰονόησιν ὅσον θέλουν, τὸν «Διαπλάσει» τῶν ἐτῶν 1894—1920 (Β' μέρος) μὲ ἐκπτώσιν τριῶν (3) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' βραβεῖου νὰ γράψωσιν ὅμοιον τόμον μὲ ἐκπτώ-

σιν δύο (2) δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἐκπτώσιν μίαν (1) δραχμῆς. [Ἐνοεῖται διὰ τοῦτο πρὸς τὰ νὰ γίνεται χωριστὰ δὲ ἕκαστον Διαγωνισμὸν. Ὁ ἑλθὼν π.χ. ἰσοτίμος Α' βραβεῖον εἰς δύο Διαγωνισμοὺς δέν δικαιούται ν' ἀγοράσῃ ἕνα τόμον μὲ ἐκπτώσιν ἑξ (6) δραχμῶν, ἀλλὰ δύο τόμους μὲ ἐκπτώσιν τριῶν (3) δραχμῶν καὶ ἕκαστον τόμον]. Διατὰς ἀμοιβὰς τῶν διὰ κλήρου βραβευομένων, ἴδε Κεφ. 5. περὶ βραβεῖων (ἄρθρον 2, § α', β', γ.)

δ) — Ἐπινοῦν λαμβάνον ἐν τῶν ἐπινοημάτων οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγοτέρας τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν λύσεων, τὰς ὁποίας εἴδον ὁ τελευταῖος τῶν λαβόντων τὸ Γ' βραβεῖον.

ε) Ἐψήφιοι δίνονται λαμβάνον πάντες οἱ λοιποὶ διαγωνιζόμενοι εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν. Κατὰ τὸν ἰδίων χρόνον. Μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α' βραβεῖον ἀρκεῖ νὰ ἔχουν μόνον τὰ ἑπτὰ δεκάτα (7/10) διὰ τὸ Β' βραβεῖον μόνον τὰ ἑξὶ δεκάτα (6/10) καὶ διὰ τὸ Γ' βραβεῖον μόνον τὰ πέντε δεκάτα (5/10) εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν. Πάλιν κατὰ τὸν ἰδίων χρόνον. Ἄλλ' οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ Α' ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὰ πέντε δεκάτα (5/10) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν λύσεων, διὰ τὸ Β' τὰ τεσσαρὰ δεκάτα (4/10) καὶ διὰ τὸ Γ' τὰ τρία δεκάτα (3/10).

11. Κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν Εὐσημίων, ἐκτός τῶν ἀναλογούντων εἰς ἕκαστον δῆγμα τὸν ποσοῦ τῶν λύσεων τῶν ἐν εὐσημίᾳ διὰ κάθε δέκα λύσεις ἢ κλάσμα αὐτῶν, τῶν προστεθειμένων καὶ ἄλλα ἀκόμη εὐσημία — Εὐσημία ἐπιμονῆς λεγόμενα, — ἀναλογῶς τοῦ ποσοῦ τῶν φυλλαδίων, τῶν ὁποίων σταίε λύσεις. Ἡ ἀναλογία αὕτη εἶναι ἐν εὐσημίᾳ ἐπὶ πλέον δι' ἑκάστην δυνάδα φύλλων ἢ κλάσμα αὐτῆς. Ὅπως ὁ σταίε λύσεις ὅλων τῶν φυλλαδίων, τῆς τριμηνίας, λαμβάνει ἐπὶ εὐσημία ἐπιμονῆς ἐπὶ πλέον ὁ σταίε λύσεις 10 ἢ 9 φυλλαδίων μόνον, λαμβάνει ἐπὶ πλέον πέντε εὐσημία ἐπιμονῆς, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄλλοι Διαγωνισμοί

1.—Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος.—Δίδεται ὡς θέμα μία παροιμία, ἢ μία εἰκόνη, ἢ σειρά εἰκόνων, καὶ ἐπὶ τῇ βασει αὐτῶν ζητεῖται νὰ γραφῇ διηγήμα. Οἱ ὄμοι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἕκαστος λεπτομερῶς εἰς τὴν Προκήρυξιν. 2.—Δημοψήφισμα ἤτοι Διαγωνισμὸς ψευδωνύμων.—Κατ' ἔτος βραβεύονται τὰ καλλίτερα ψευδώνυμα διὰ Δημοψήφισματος πάντων τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν. Συγχρόνως βραβεύονται καὶ ἀπὸ τούτων ἐκλογαὶ οἱ ψηφισάντες ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἐπιτυχόντα ψευδώνυμα. Οἱ ὄμοι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δημοσιεύονται ἐπίσης κατὰ τὴν προκήρυξιν λεπτομερῶς. 3.—Διαγωνισμὸς Ξεσπαθάρ-

ματος, ἤτοι πρὸς ἐγγραφήν νέων Συνδρομητῶν καὶ Διαγωνιστῶν τῶν Εὐσημίων.—Περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τούτων ἴδε Κεφάλαιον 5. καὶ Θ. 4.—Γίνονται ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι Διαγωνισμοί, οἱ κυριώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι: Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀγγλικοῦ, γερμανικοῦ), Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων, Κρυπτογραφικῶν κτλ. Τῶν Διαγωνισμῶν τούτων προκηρύσσονται ἕκαστος τὰ θέματα καὶ ὀρίονται λεπτομερῶς ἐν τῷ φύλλῳ αἱ ὄμοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄλλοτε ἄλλοτε.

5.—Γίνονται ἐπίσης καὶ εἰς ἰδιαίτερον Διαγωνισμὸς, ὀνομαζόμενος «Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως», ἀπὸ ἧς ἂν τὸς εἶδος, δίδεται μία ερώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ διαγωνιζόμενοι ἀπαντοῦν δι' ἐπιστολῆς. Βραβεύονται οἱ καλλίτεροι ἀπαντησεις, ἢ δὲ κρίσις δημοσιεύεται ἐκτενῆς καὶ εἰκονογραφημένη. Εἰς αὐτὴν λαμβάνει μέρος ὅλο τὸ Σπυτιεῖον τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὴν οἰκονομὸν τῆς κυρᾶ-Μάρθας, τὸν ψυχολόγον τῆς καὶ γραμματικῶν Ἀνονίας, τὰς δώδεκα ἀδελφὰς τοῦ Ἀγάθου, Ἐλπίδα, Πίστιν, Κικήν, Φωφῆν, κλπ. καὶ τὴν μαθῆν γάταν τῆς Πίσσας).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὰ βραβεῖα καὶ τὰ Εὐσημία

1.—Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως διαρροῦνται εἰς Μεγάλους καὶ εἰς Μικροὺς. Μεγάλου Διαγωνισμοὶ εἶναι: ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ Διαγωνισμὸς διηγήματος, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως Μικροῦ Διαγωνισμοὶ εἶνε ὁ τῆς Ζωγραφικῆς, Ποιήματος, Κρυπτογραφικῶν, Μεταφράσεως κλπ. 2.—Εἰς τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς: α) —Ὁ τοῦ Α' βραβεῖου λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του ὅταν εἶναι διηγηματικὸν ἢ Πνευματικὴ Ἀσκῆσις; 2) δημοσιεύεται ὁρθῶν ἢ εἰκόνων του εἰς τὴν Διαπλάσιν, ἀν σταίε μίαν τοῦ φωτογραφίαν, εἴτε μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε καὶ μὲ τὸ ὄνομα του, ἀν δηλώσῃ δὲ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματος του. 3) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία 3 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. β) —Ὁ τοῦ Β' βραβεῖου λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἀνω, ἀξίας δραχμῶν 2. γ) —Τέλος ὁ τοῦ Γ' βραβεῖου λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἀνω, ἀξίας 1 δραχμῆς. Σημειώσεις. Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ βραβευομένου. Ἐάν θέλῃ νὰ λάβῃ βιβλία ἀνά τερα τῆς ἀξίας τοῦ βραβεῖου του, δύναται, εἰάν συμπληρώσῃ τὴν διαφορὰν τοῖς μετρητοῖς.

3.—Εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς: α) —Ὁ τοῦ Α' βραβεῖου λαμβάνει τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται τὸ βραβευθὲν ἔργον του: 2) δημοσιεύεται εἰς τὴν Διαπλάσιν, ἀν σταίε μίαν τοῦ φωτογραφίαν, εἴτε μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον ὑπὸ τοῦ ὁποῖον ἐβραβεύθη, εἴτε καὶ μὲ τὸ ὄνομα του, ἀν δηλώσῃ δὲ ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ χρήσις τοῦ ὀνόματος του. 3) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία 3 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. β) —Ὁ τοῦ Β' βραβεῖου λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἀνω, ἀξίας δραχμῶν 2. γ) —Τέλος ὁ τοῦ Γ' βραβεῖου λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἀνω, ἀξίας 1 δραχμῆς. δ) —Ἐκαστος ἀπονέμεται εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸν Εὐσημίων μεχοὶ τῶν δύο τρίτων (2/3) τοῦλάχιστον τῶν τῶν τελευταίων βραβευθέντων. (Ἐπειὰ τὸ τέλος)

4.—Ἡ σχετικὴ περὶ ἀποστολῆς τῶν βραβεῖων οἰονόησις ἀποστολῆς τοῦ αἴτητος πρέπει νὰ γίνῃ ἐντός τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἄλλοτε ἄλλοτε δικαίωμα παραγράφεται. 5.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθάρματος, καθὸς καὶ ὁ Διαγωνισμὸς ψευδωνύμων, θεωροῦμενοι ὡς ἕκτατοι, ἔχουν ἰδιαίτερα ὄλας βραβεῖα ὀριζόμενα ἕκαστος εἰς τὴν Προκήρυξιν. 6.—Τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσημίων εἶναι ἐτήσιον καὶ ἀπονεμαται ὡς ἑξῆς: Διὰ πᾶσαν ἀπονομένην ἀπονομὴν εἰς Διαγωνισμὸν, ἢ Διαπλάσιν σημαίνει ἑκάστη ἀνολόγος τῆς ἀξίας τῆς ἀπονομῆσεως. Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσημίων δημοσιεύεται πάντοτε εἰς ταπεινὰ βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν ἢ ἐνός ε. ἢ δι' ἐνός ἀριθμοῦ προηγουμένου τοῦ Ε. ἐντός παλαιότητας (π.χ. [3Ε] [10Ε] κλπ.) σημασιολογῶνται κατὰ τὸ ψευδώνυμον ἢ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβανόντος αὐτῆ. α) —Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὁ ἔχων τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν Εὐσημίων λαμβάνει τὸ Α' βραβεῖον τῶν Εὐσημίων, μὲ τὰς ἑξῆς τιμὰς καὶ ἀμοιβὰς: 1) δημοσιεύεται ἡ εἰκόνα του: 2) λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ἀξίας 10 δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν του ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. β) —Δύο Δεύτερα βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντες τὰ περισσότερα Εὐσημία, μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Πρῶτον. Ἐκαστος του λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἀνω, ἀξίας δραχμῶν 5. γ) —Τρία Τρίτα βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημία, μετὰ τοὺς λαβόντας τὰ Δεύτερα. Ἐκαστος του λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἀνω, ἀξίας δραχμῶν 3. δ) —Τρία Τέτα βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς ἔχοντας τὰ περισσότερα Εὐσημία, μετὰ τοὺς λαβόντας τὰ Τρίτα. Ἐκαστος του λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία, ὡς ἀνω, ἀξίας δραχμῶν 2. ε) —Τέλος ὁ τοῦ Γ' βραβεῖου λαμβάνει ὡς δῶρον βιβλία ὡς ἀνω, ἀξίας 1 δραχμῆς. Σημειώσεις. Τὰ ταχυδρομικὰ τῶν βιβλίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ βραβευομένου. Ἐάν θέλῃ νὰ λάβῃ βιβλία ἀνά τερα τῆς ἀξίας τοῦ βραβεῖου του, δύναται, εἰάν συμπληρώσῃ τὴν διαφορὰν τοῖς μετρητοῖς. (Ἐπειὰ τὸ τέλος)

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὰς ἑξῆς σελίδας. Γεώργιος, τί ἔμας ὁ Ἰούλιος Καίσαρ; — Λατινικὰ βιβλία γιὰ τὰ σχολεῖα, δάσκαλε! — Ἐσάλη ἀπὸ τὸ Κρητικὸ Διαβόλακι.

Ὁ Διδάσκαλος. — Ποῦ εἶναι, κατὰ τὴν ἰδέαν σου, τὸ εὐαγγελικόν ἔτος ἐπὶ τὸν ἀνθρώπον; Ὁ Μαθητὴς. — Ὁ Ζωχαροπλάστης! — Ἐσάλη ἀπὸ τὸ Ταγιάλον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

20ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΑΡΜΑΤΟΣ [Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 7]

Ἄγγελος Μεταξῆς, 52. Ἀδ. Παδικόπουλος, 52. Δικέφαλος Ἀστὸς, 52. Σοφία Τσοπανίλη, 52. Μακεδονία Πρῶκος, 52. Φιλακτὸς τῆς Λεωτερίας, 52. Κόδρος Β', 52. Θεοφάνης, 52. Ἀγριοβιολέτα, 52. Θεὰ τῆς Εὐρήνης, 52. Βασίλισσα τῆς Παπαροῦνας, 52. Κραταῖα Ἑλλάς, 52. Ἀδακίμην Ἑλλάς, 52. Δ.Κ. Μανωλίδης, 52. Πούλια, 52. Β.Σ. Κολικᾶς, 52. Ἰσαβέλλα Καρδίη, 52. Ἀρριμονία Κίμα, 52. Χαλιδῶν τῆς Ἐρήμου, 52. Φίλιος Δαβαντῆς, 52. Κίμα τοῦ Εὐρίπου, 52. Ραγκλῆς, 52. Ἡρώδης τῆς Ἐλευθερίας, 52. Σύλλογος «Θοριαβός», 52. Ἀλ. Α. Μέλτου, 52. Θεανὸς Χατζηδάκη, 52. Γιάνης Παρσιάν, 52. Κωνσταντῆ Γιαννῆτα, 52. Λουίζα Μαρτίνη, 52. Δημ. Γ. Λουκίτσας, 52. Ἐπισημόνιος Λορέος, 52. Κωνσταντῆ Μηνιαίου, 52. Δ. Ν. Βάκου, 52. Ν. Ἀντωνοπούλου, 52. Χαρκίλια Σ. Κουτσούρη, 52. Γ.Α. Καλλιμῆρης, 52. Φ.Κ. Κωνσταντινίδης, 52. Α. Κομνητοπούλου, 52. Νεράδα τοῦ Βασίλειου, 52. Μαρία Μανταροῦνη, 52. Ἀλεξάνδρα Βλατάκη, 52. Π. Μαρτινιανῶς, 52. Βαλιωτάκη, 52. Ματαϊωτῆς, 52. Α.Π. Χρόνης, 52. Βικτωρία καὶ Εὐφροσύνη Π. Γατάνου, 52. Ἀθ. Παροσχος, 52. Χρ. Καπνοσατίας, 52. Φ. Γ. Γατάνου, 52. Π. Φορμῆς, 52. Εὐτυχία Γ. Κοκκινῆ, 52. Σάσα Γαλιτσῆ, 52. Μισοδόξομενο Ἀατῆρι, 52. Νεῖλος, 52. Μαρίνα Γ. Μπαροῦνη, 52. Μέλων Σαραντινῆς, 52. Ν.Π. Ρίγγας, 52. Στάσα Τσοκούνογλου, 52. Σπυρίδης, 52. Ἐθνικὴ Ἐνότης, 52. Α. Σ. Ἰδρακί, 52. Ἀσπρὸς Γάτος, 52. Ἀγλαΐα Η. Γεωργοπούλου, 52. Μελλοθῶνατη, 52. Τίγρης ὁ Παρισιανός, 52. Στ. Α. Φαρκῆς, 52. Ἀγ. Γ. Αἰμιλιανίδης, 52. Μικρὰ Βισλίτσα, 52. Μίρσα Νικολάου, 52. Πραγματικότης, 52. Ν.Γ. Ἀρόσος, 52. Ἀπελευθερωμένο Ἀλιεῖοπουλε, 52. Εὐδοκία Τσοκωλάκη, 52. Βασίλισσα Ν. Πανταλέοντος, 52. Ἀγλαΐα Ε. Νιγρη, 52. Ἰβραὴμ Περσινιανῆς, 52. Ι.Α. Μερκάτης, 52. Χάνη τῆς Γραβιάς, 52. Ἀσπὴ τῆς Ἐλπίδος, 45. Ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, 44. Φορμῆς σῆς Ἑλλάδος, 44. Ν. Κουτούρης, 43. Ἐλευθερώτης τῆς Πατρίδος, 42. Πειραματάρη Κρητικῆς, 38. Ἀρόσος Λεοντάρη, 33. Σημιατῆς τῆς Ἐνώσεως, 30. Σάβ. Γ. Καμποροπούλου, 27. Κ. Τσάνης, 26. Η-

ρώς Ἑλληνοπούλα, 26. Ὁδεβερκὴ Κωνηγία, 26. Νικητήριον Σαλταμα, 26. Κορσούτης, 26. Ἀκτεῖς, 26. Σαίριος, 26. Φάτος Ἀσπρῆς, 26. Φιλόδοτος Ἑλλην, 26. Θ. Β. Καταμίας, 26. Σπ. Κανέλλου, 26. Νόμισμα τοῦ Ὀλυμπεύ, 26. Σάλλογος «Διαπλάσειοῦ», 26. Γρηγόριος ὁ Ε', 26. Τζιζικίμα, 26. Φαριανὸ Ναιτοπούλο, 26. Α. Α. Καταμίας, 26. Β.Γ. Βελακούρας, 26. Δ. Λυμπερόγλου, 26. Μιχαὴλ Σπορνοκῆς, 26. Ἐντοκο Γραμματίου, 26. Γ. Α. Μαρουδῆς, 26. Ἡλέκτρα Μπουσεῆ, 26. Θάλασσα Γ. Κατσιμπα, 13. Ἀφῆς τῶν Ἡρώων, 13. Γενναῖος Στρατηγός, 13. Γ.Θ. Μυδῆς, 13. Γλαυκώκης Ἀθηνᾶ, 13. Γ. Ἀρβιπούλου, 13. Φιλέριος, 13. Ὀρλιανός τοῦ Δικαίου 12.Κ.Σ. Στυλιανίδης 10. Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 7. Γ.Δ. Ζέρμας, 4.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Τὰ ὄνοματα τῶν καθυστερούντων, ἀλλοίθις χωρῶν, θὰ δημοσιεύωνται ἀργότερα. Τοῦ καταλόγου, ἐννοεῖται, θὰ ἐπιμαρτυρῶν ὅσοι ὀφιστοῦν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐμβάσωσιν τὰ καθυστερούμενα.

Εἰς ὄφελον

ὁλοκαταστρεφῶν τὰ βιβλία τοῦ βραβεῖου του, εἰν δέν ὀρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἕκαστος ἐβραβευόμενος, ἐκλέγον κατὰ τοὺς ὄρους τῆς προκήρυξεως ἐκ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὰ νεότερα μὲν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὀποιοῦσιν αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὀριζόμενας τιμὰς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες

Α' καὶ Β' τάξεως βραβεῖον νὰ σταίε τὰς φωτογραφίας τῶν διὰ τὰς δημοσιευθῶν. Ὅσοι εἶχαν σταίε φωτογραφία τῶν καὶ δημοσιευθῶν, πρέπει νὰ σταίε τὸν ἑαυτῶν ἀριθμὸν τῆς ἰδέας.

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

δημοσιεύονται νῦν ἀπὸ τῶν ἀποστολῶν εἰς τὸ Ξεσπαθάρμα διὰ μίαν μόνον ἕκαστος φωτογραφίαν, εἴτε μόνον τοῦ Πρῶτου, εἴτε ἀπὸ αὐτοῦ, ἐνός μέλους τοῦ Συλλόγου.

ΕΥΧΕΤΑΙ

ἀπενθυμῶσιν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἐν Εὐσημίᾳ διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν. Τὰ Εὐσημία τῶν Συλλόγων δέν διανεμόνται, ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΦΗΒΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38 ἔτος Εὐσημίων τῆν 6 Δεκεμβρίου 1921

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Ἄν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας καὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν Συνδρομητῶν, δέν εἶδα διευθύνοντα καὶ δέν φωνηθῶν ψευδώνυμα, συνοδομητῶν, δέν ἀπαντῶ ἐκτενῶς κατὰ τὸν ὅσον ἔστιν ἐπιτηθεῖν ὁ πῶρος, κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν, ὡς τὸ μυστηριώδες ἀπελευθερωθῶν κατὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Η ΕΡΩΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ Ὁ κ. Νικόλαος Η. Παπαδόπουλος, διευθυντῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων», εὐχαριστῶν ἐκτενῶς ὅλους καὶ ὅσας τὸν ἐπισκεψάσαν ἢ τὸν εὐχρησάσαν γραπτῶς διὰ τὴν ὀνομαστικὴν

καὶ τὸν ἀρκετῶν. Τὰ θερμὰ τῶν λόγων τὸν συνεκίνησαν βαθειά καὶ τὸν ἐπληρώσαν ἄνθη ἀγάπης καὶ χάριτος, διὰ νὰ διατηρῇ σὲ τόσο δύσκολους καίρου, τὸ περιουσίον τοῦτο. Ἐὰν ἀναγγέλω ὅτι ἐτελείσθω ἢ ἐκτελείσθω τὸ Α' Τόμον τῆς «Ποιητικῆς Τέχνης» τοῦ Ὀρατίου, κατὰ μεταφράσιν καὶ μὲ ἀγλία τῆς Δοκ. Γιαννοπούλου καὶ ὅτι σὲ λίγας μέρας θὰ ἔχω ἀντίτυπα νὰ σταίε τὸν συνοδομητῶν. Ἐγγραφὴ ἀπενθυμῶν κατὰ τὸν ὅσον ἔστιν ἐπιτηθεῖν ὁ πῶρος, κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν, ὡς τὸ μυστηριώδες ἀπελευθερωθῶν κατὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Ἐὰν ἀναγγέλω ἐπίσης ὅτι σὲ λίγας ἡμέρας ἐκδοῖται ὁ Γ' Τόμος τοῦ «Θεατρῶν» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου μὲ τὰ ἔργα «Τὰ Ζεγάρωμα», Ἀκτινὸς Ν καὶ Φῶρος τοῦ Λεβάντη, καὶ μὲ θεαματικὸν ἐξοφύλλο τοῦ παριστάμενου τὸν ὄμοιο Πίτσος ὡς Νόμιον Νιουάκη τοῦ «Φῶρος τοῦ Λεβάντη». Τηλεῖται δρ. 8 (καὶ ταχυδρ. 8,50). Τυπώματα ὀλοένα καὶ τὸ Ἀθηναϊκὸν μυστογράμματα «Ἀφροδίτη», πού θὰ ἐκδοθῇ ἀργὰς Ἰανουαρίου, καὶ εἰσβάσωσιν τὰ καθυστερούμενα.

Ἐὰν ἀναγγέλω ἐπίσης ὅτι σὲ λίγας ἡμέρας ἐκδοῖται

Λορέττα, κ. Δροσιά του 'Απρίλη, κ. Γαλακτίκη 'Αθηνών, κ. 'Αγριοκάτικο, κ. 'Ανθρομόρφος Γορίλλας, κ. 'Ηλεκτρονικός 'Αγών, κ. Καρδινιά, κ. 'Επιδότος, κ. 'Ερνή Πόρτας, κ. 'Αγορίμ, κ. 'Αγδών της 'Ερμού, κ. Αιμιλία Χάβ, κ. Κατσαρούλα, κ. Κατσαράς, κ. Στεναγίδος του Δόσιου, κ. Σελινοφάντης 'Αερογιάι, κ. Κωνή Θλίτης, κ. Μίχτος Σίλλας, κ. Λαοισσαϊκό 'Αγκάθα, κ. Χρυσούνη, κ. Νεοδά του Βοσπόρου, κ. Κόντε Ραπανακίς, κ. Πηνυλοπίτης, κ. 'Ηρώς 'Ελληνοπούλα, κ. Γαλή της 'Αγέρας, κ. 'Εθνική 'Ενότης, κ. Μακεδονικό 'Ιδεώδες, κ. Πόντιος 'Αραθής, κ. 'Εξάνος Πόντος, κ. Κορμελίτα, κ. Σφο Ραβγγάρ, κ. 'Αγαμπέλη, κ. Διαβαλιό της 'Ηλιουπόλεως, κ. Δοξαμένο Κρητικόπουλο, κ. Μιχάλης Πέκ, κ. 'Αλλίε, κ. Χρυσόμαλλοσα των Σφακιών, κ. Νέος Βολκατός, κ. 'Ισοσφαινο 'Αστύ, κ. Τρελλή Χορσούρα, κ. Κεφαλλονιτοπούλα, κ. Κονιέτης, κ. Γλυκιά Μελαγγόλια, κ. 'Εξεπόμενος Λόδοος, κ. Τάφος 'Ηρόων, κ. Στέφανος της Δόξης, κ. Ξανθή 'Ελληνοπούλα, κ. Μαγευνικόν Σελινόφως, κ. Ζουρολομονδίας, κ. Μικρή 'Ασιανή, κ. Μητέρα 'Ελλάς, κ. 'Ελληνικόν Ξίφος, κ. Δουξ των Σαλώνων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ χαρακτήρες λ.π. 15
Διά τις περιπέλειον λ.π. 20 ή λέξεις
Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν ο Παντογράφος με τον Γενό του Ψηλοετή, Δαφνός Τρότ, Πατάχην Κωνσταντίνου και Φιλέγγμον. — Ο Γένος Αήμος με Ουράνιον Θάλον.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της. (Απελευθερωμένο 'Αιδινόπουλο (ευχαριστώ πολύ γιά την άραία καρτά) Σέσωσται (ευχαριστώ πολύ, καθώς και τον άδελφόν σου) Φανταστήν Σπυροπούλου, (ναί, ευχαριστώ, άρα και πάσης ψευδωνυμίου) ο οδηγός του Συνδρομητικού λέει τους όρους όταν θα μού γράψης γι' ψευδώνυμο, να σημειώσης ότι λαμβάνεις τό φύλλο διά του κ. 'Ελευθ.) Δοξαμένον Τρολιάν (ευχαριστώ γιά την φροντίδα) 'Αοκήσεις δέν είναι τώρα δεκταί ο Διαγωνισμός που έτελειώσας ήτο πρὸς λύσιν, όχι πρὸς σύνθεσιν. 'Ασκήσεων διά τό ψευδώνυμον εκείνο δέν τὸ είπαμε; τό ένέκρινα χωρίς νά τό παρατηρήσω.) Δουκάν ντὲ Λαμερμούε (εγγάρδια συγχαρητήρια γιά τους άρροβόνας σου και θερμοπατες ευχαριστίας γιά δασ γράφεις περιμένο νά μού αναγγείλης και τό στεφάνωμα που πλησιάζει γιά νά γράψω) 'Εθνητα Δορωκονο (έλλείπονά τό έλαβες τόρα και νά είδες τί συνέβη) 'Ιωάννη Α. Κουδ. (έλαβα ευχαριστώ) Πολύβιον (δοτείλα.) Νελλαν Ούργανον Θόλον κλπ. Είς δασ έπιστολάς έλαβα μετά την θην Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εις τό ποσάρες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

('Αρχή του νέου 1920. Διαγωνισμός Λόγων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 10 Φεβρουαρίου αλλά και πέραν της προθεσμίας αυτής, εφ' όσον δέν ήν έχουν άκόμη δημοσιευθή, όπως και των προηγούμενων φυλλαδίων.)

10. Δελφίνας.

Στό Θέατρο με βλέπεις
Κι' από τό γέλια πάντα σκάσεις
Με νότα άπλή μ' ένώνεις
Και πόλη μας παρουσιάζεις,
Πού βρίσκεται στη Θεσσαλία.
Μά τί μεγάλη έδουλίαι!

'Εστάλη υπό του Τζιζιγκια

11. Μεταγραμματισμός

'Από κάποιον μέταλλο
'Ένα γράμμα άλλόζω
Κι' από την 'Ελλάδα μας
Πόλη παρουσιάζω.
'Εστάλη υπό Παντίου 'Αμαθός.

12. Τοπόγραφος

Της 'Ελλάδος ποταμό,
'Αν τήν τόνο του κινήσης,
Σ' ένα επίθετο καλά
Θά τον μετασηματίσης,
Πού κ' έγω θα σου τό πώ
'Όταν, φίλε μου, με λύσης
'Εστάλη υπό του Καλιβρίου

13. Αίνυμα

'Αρχαίος ρήτορας
Τό άρσενικό μου
Κάποιον συναίσθημα
Τό θηλυκό μου
'Εστάλη υπό του 'Ανθοδάφνης

14. Γενία

- * * * * * = Βασίλ. Θηβών
- * * * * * = Φίλος τ. Χριστού
- * * * * * = Σολιακόν
- * * * * * = Χόρα τ. Ελλάς
- * * * * * = Νήσος Αιγαίου
- * * * * * = Μίταλλον
- * * * * * = Απόστολος

Οι σταυροί καθέτης Κράτος της 'Ασίας.
'Εστάλη υπό του 'Αναϊτοκαθέδου

15. Κρυπτογραφικόν

- 12345678 = Θάος
- 21528 = Φαρμακόν
- 3457 = Ρήμα
- 467 = 'Επίρρημα
- 5358 = Ουαί
- 6567 = Βασίλισσα
- 78523 = Αγοράζεται
- 84678 = Ποταμός

'Εστάλη από τό Ναυτ. της 'Υδρας

16-20 Μαγική Συλλαβή

Τη άνταλλαγή μιās συλλαβής, πάντοτε τομήσιου, έπίσης των

κάτωθι λέξεων, διά μιās άλλης διηγήσιου, και πάντοτε της αυτής νά σχηματισθούν άλλα τόσα λέξεις:

Φοβός, δερμα, άλοοφή, 'Αμοι, Σίμων

'Εστάλη υπό του 'Ιωνικού Ούρανο

21. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον της πρώτης των κάτωθι 'Επισημμένων λέξεων, τό δευτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξης, άποτελούν βασιλεύ της Σπάρτης:

- 1, Νήσος του Αιγαίου, 2, Θάος,
- 3, Φυτόν έδώδιμον, 4, Πρωτεύουσα εθνωπατική, 5, Πέλαγος, 6, Θάος, 7, Θεία, 8, Μέγας 'Αθηναίος

'Εστάλη υπό της Σικωνίας Αόρας

22. Φωνηενόδιπτον

τ - ντ - βγξ - μτ

'Εστάλη υπό του Κόματ. του Αιγαίου

23. Γρίφος

'Αγγλία
'Όσο Γερμανία S X E τό κώνον ύν
'Εστάλη υπό του Προσήβου

Διά τους Γαλλομαθείς

24. Devinette.

On me chérit, on me fête;
Dans les jardins d' où je sors
Mais sans ma queue et ma tête
On me repousse, on me jette
Dans la demeure des morts.

'Εστάλη υπό της Τρελ. Χορσούρας

25. Aerostiche

Τάραχά των κάτωθι 'Επισημμένων γαλλικών λέξεων άποτελούν Μέγαν Ρωμαίων:

Δευτερότοκος, 'Επιλημτος, κρίων, τόξον, άκίτις.

'Εστάλη υπό του Πέλικου

Παράδομα:—Είς τό Μετάγραμμα του προηγ. φύλλου, αντί petit I, θέλει petit L.

Παρελήθη ως ή άποστ. Παπαροδνα.

ΑΥΣΕΙΣ

Τών Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλου 33

487. Γάβριελα (Γάβ, Είρα). —

488. Φοινίξ (φι, νόξ). — 489. Βαβδος - βωμός. — 490. Θαλής - 'Αλφει — 491. Τό άποσπασθέντων.

492.
Φ Ο Λ Ο Σ 493 ΝΕΙΛΟΣ (ένε-
Σ Α Ο Υ Λ Α 6ς, Τος, Αίνοι, οίδος,
Π Α Φ Ο Σ 6ς, Σόλοι) 494 Σπύριον
Α Τ Α Ι Α Σόλοι) 495 Σπύριον
Τ Υ Χ Ο Ν (Σε ΣΑΗΟΥ 'Ν Η...)

495 ΚΑΦΗΡΕΥΣ (σύβου, 'ΑνΔφη, Ξίφος, Κρητη, Μάρον, φι-μΕρα, σαΥρα. ΡωΣία). — 496

'Ασας ό έπί γης χρυσός άρετής ούκ άντάξιος. — 497 Μη διασησαι κακά (μι διά νο εις ε - κα - κα). — 498. Bombou (bon - bon) — 499. I.e mal ne reste jamais sens punition.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με κατά σπουδία δρ. 3 τό ελάχιστος δρος). Πέσαν των 10 λέξ. 30 λέξ. ή λέξι, με παύλα δε στοιχεία λ.π. 20 και με κερφαλα λ.π. 50. Ο χαρακτήρας στίχος δρ. 150.
(ΚΒ' — 8)

Γουόδη έν 'Ηρακλείω Κρήτης σύλ-λογος υπό την επωνυμιαν ΨΗΟΡΕΙΤΗΣ. Γενόμενων άρχαίρεσιών έξελήθησαν. Πρόεδρος: Τρελλό Ναυτοπούλο, Αντικαθέρος Μιχός Πέν. Γραμματέες: Τρολιός, Τριμίας Μακρά Μάμοσα. Συμβουλοι: Νέρον, 'Ιαπότης της Σελήνης, Στ. Παρδικογιάνης, Ναυτοπούλα, Λαβωμάτος Κλέωνης, Νέμος. Ζητούται μέλη. Γράψατε: Σπύριον Κοκκιέρην διά Σπύλογον. 'Ηρακλείων.

(ΚΒ' — 9)

Εθνηγισμένο Μανιτοπούλο, με έίρας; 'Αλληλογραφίαι: Διδυμια, ες έξω και με έίρας. Ποιός είμαι; Πλαυόδιος.

(ΚΒ' — 10)

ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

'Υποψήφιος Δημοψηφισματος 1921. 500 ψήφοι έξηφαλιεμένα.

(ΚΒ' — 11)

Σημάια 'Ελευθερίας, ενδομειται τό περιοδικόν 'Ελληνόταϊς στη Σμύρνη.

(ΚΒ' — 12)

'Αγαπητά παιδιά, θέλωνας νά γνώριση την παιδική ψυχή σας, από την άμορφη της μεριά, δέχομαι γράμματα πάνου ε' έποιοδήποτε θέμα. Καί άπαντά. Προτιμώ δασ έχοντε ταχυτό είμαι λογατέτης συγγραφέας. Θά σης στέλνω και διάλεχτά βραυντά της βιβλιοθήκης μου. Γράψατε: Ν. Ν. Προτιμώσαν Ι, 'Αθήνας.

(ΚΒ' — 13)

Εισαρχόμενος κυρίως εις τον Διαπλάσιον κόσμον χαίρετω δλους και έλας

ΕΛΛΗΝ

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΚΡΟΝΙΑΣ

Είναί ο τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1921

Με τάς 408 Σελίδας του. — Με τάς 200 εικόνας του. — Με τον <Μικρόν 'Εθελοντήν>. — Με τη <Δευτέρη Παοίδα>. — Με 50 <'Αθηναϊκάς 'Επιστολάς>, και με άμύτητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δράματα, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ 'Αρραφος δρ. 20 — (και ταχυδρ. δρ. 20.50 διά τό 'Εσωτ. και 23. διά τό 'Εξωτ.)
Ραμμένος δρ. 22 — (και ταχυδρ. δρ. 23.50 διά τό 'Εσωτ. και 25 διά τό 'Εξωτ.)